

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж1 2222/24
29.5.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Предрага Васића, председника већа, Мирославе Вучетић и Гордане Тошић, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., против тужене Републике Србије – Министарство унутрашњих послова, коју заступа Државно правобранилаштво са седиштем у Београду, ул. Косовска бр.31, ради поништаја одлуке, одлучујући о жалби тужене изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П1 2862/22 од 18.10.2023. године, у седници већа одржаној дана 29.5.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ решење садржано у ставу првом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2862/22 од 18.10.2023. године и жалба тужене се у том делу **ОДБИЈА** као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П1 2862/22 од 18.10.2023. године у ставу трећем изреке, па се **ОДБИЈА** као неоснован тужбени захтев тужиоца АА из ... којим је тражио да се поништи као незаконита Одлука Стамбене комисије Владе Републике Србије 10 број 360-77-07-1 од 15.10.2008. године, којом се поништава Одлука Министарства унутрашњих послова бр. 360-396/06-1 од 4.12.2006. године о додели стана АА, што је тужена дужна да призна и трпи.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу четвртом изреке пресуде Првог основног суда у Београду П1 2862/22 од 18.10.2023. године, па се **ОБАВЕЗУЈЕ** тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка у износу од 408.750,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужилац да туженој накнади трошкове другостепеног поступка у износу од 49.500,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема писменог отправка пресуде.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 2862/22 од 18.10.2023. године у ставу првом изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности за поступање овог суда у предмету. Ставом другим изреке, није дозвољено преиначење тужбе додавањем још једног тужбеног захтева из поднеска пуномоћника тужиоца од 25.10.2013. године. Ставом трећим изреке, усвојен је тужбени захтев тужиоца и поништена као незаконита Одлука Стамбене комисије Владе Републике Србије 10 бр.360-77-07-1 од 15.10.2008. године, што је тужена дужна да призна и трпи. Ставом четвртим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Против наведене пресуде жалбу је благовремено изјавила тужена побијајући пресуду у ставу првом, трећем и четвртм изреке, из свих законом предвиђених разлога.

Испитујући правилност и законитост ожалбене пресуде у границама овлашћења прописаних одредбом члана 386 став 3 и 402 ЗПП-а (“Службени гласник РС” бр. 72/11...18/20), Апелациони суд у Београду је нашао да је жалба тужене делимично основана.

У поступку доношења ожалбене пресуде нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка прописане одредбом члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП-а, на које другостепени суд пази по службеној дужности, као ни друге битне повреде одредаба парничног поступка које би утицале на њену правилност и законитост.

Према чињеничном стању утврђеном у првостепеном поступку произилази да је одлуком Стамбене комисије Министарства унутрашњих послова бр.360-396/06-1 од 4.12.2006. године тужиоцу, тада запосленом код тужене, додељен у закуп на одређено време од 5 година, двоипособан стан који ће користити са члановима породичног домаћинства. Одлуком Стамбене комисије Владе Републике Србије 10 бр.360-77/07-1 од 15.10.2008. године, ставом првим изреке поништена је одлука Стамбене комисије МУП-а бр.360-396/06-1 од 4.12.2006. године о додели стана АА, из разлога што у време доношења одлуке нису примењени акти корисника који су важили до ступања на снагу Уредбе. Такође је утврђено из решења РС МУП-а бр.118-2955/2006 да је АА престао радни однос код тужене 31.12.2006. године са правом на пензију. На основу Закључка Владе Републике Србије, Комисије за стамбена питања од 3.6.2003. године, првостепени суд је утврдио да државним органима и посебним организацијама које су започеле поступак доделе станова по општим актима пре доношења Уредбе о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини, комисија ће прихватити предлог или одлуку о додели стана као коначну листу реда првенства, а поступак наставити и окончати на начин предвиђен Уредбом, доделом станова у закуп на неодређено време. На основу Предлога за давање станова на неодређено време од 25.9.2001. године, тужиоцу је додељен трособан стан на одређено време. Из исказа тужиоца саслушаног у својству парничне странке утврђено је да је процедура решавања стамбеног питања почела на предлог начелника Секретаријата МУП-а Београда, ... и да је дана 4.1.2001. године добио кључеве од предметног стана и ушао у исти, а из исказа сведока ББ првостепени суд је утврдио да је ранг листа формирана 2000. или 2001. године од стране ... и да је пре ранг листе направљен списак докумената који треба да се приложи, а Стамбена комисија

обишла све раднике и након тога формирала ранг листу која је окачена на огласну таблу, да сведок нема сазнања шта се после тога дешавало, док је из исказа сведока ВВ првостепени суд утврдио да је био председник Стамбене комисије која је поступала по важећој Уредби и донела одлуке, о чему постоје записници, те да је другостепена комисија поништила њихову одлуку.

На основу тако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је утврдио да је Одлука Владе Републике Србије незаконита, јер је предлог за доделу стана сачињен у складу са актима тужене који су важили до ступања на снагу Уредбе, а то су Правилник о становању Министарства унутрашњих послова од 1992. године, као и измене Правилника о становању од јануара 2002. године.

На овако потпуно и правилно утврђено чињенично стање, првостепени суд је погрешно применио материјално право, због чега је ожалбена пресуда морала бити преиначена у ставу трећем изреке.

Одредбом члана 61 Уредбе о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини ("Службени гласник РС" бр. 41 од 12.7.2002. године) прописано је да поступак за решавање стамбене комисије започет по општем акту, односно пропису по коме, до дана ступања на снагу ове Уредбе није донета првостепена одлука или је одлука поништена од стране суда, наставиће се по одредбама ове Уредбе.

Одредбом члана 4 став 1 Правилника о становању од 31.12.1992. године прописано је да предлог одлуке за решавање стамбених потреба запослених, Комисија за стамбена питања утврђује у складу са критеријумима: 1) сложеност послова радног места, полазећи од сложености утврђене прописима, односно актима Министарства о систематизацији радних места, звањима, платама и другим актима, а посебно сложености послова, руководећих и руководних радника ресора државне и јавне безбедности, односно заједничких пословима, оперативних радника на непосредно безбедносним пословима, високо-стручних радника на другим пословима из делокруга Министарства, радника милиције, других радника са вишом и средњом стручном спремом који обављају најсложеније, односно сложене и мање сложене послове из делокруга Министарства, 2) радни допринос радника полазећи од оцена резултата рада радника за сваку годину, а посебно и дужине радног стажа и укупног радног доприноса радника у току радног односа у органима унутрашњих послова и 3) степена стамбене угрожености радника и чланова породичног домаћинства, као и његова укупна лична и породична ситуација у вези са нерешеном стамбеном потребом и учешће личним средствима. Ставом 2 истог члана, Комисија за стамбена питања уз предлог одлуке доставља министру и посебно образложење са редоследом решавања стамбених потреба који је утврдила применом критеријума из става 1 овог члана.

Одредбом члана 5 став 2 Правилника о становању прописано је да о одређивању станова који се запосленима дају у закуп на неодређено време-закуп друштвеног стана, овлашћено лице одлучује по претходно прибављеном мишљењу Комисије за стамбена питања и уз сагласност министра.

Одредбом члана 14 става 1 Правилника о становању прописано је да

организациона јединица у седишту министарства надлежна за стамбене послове дужна је да до 1.марта текуће године, односно у року од 30 дана од доношења одлуке из члана 5 став 2 овог правилника, објави на огласним таблама у седишту министарства и у секретаријатима унутрашњих послова, односно организационим јединицама Ресора државне безбедности, број, структуру и величину расположивих станова који дају у закуп на неодређено време и место где се станови налазе. Ставом 2 у складу са објавом из става 1 овог члана Комисија за стамбена питања објављује на огласним таблама оглас за решавање стамбених потреба запосленима давањем станова у закуп на неодређено време, са назнаком података које треба да садржи захтев и релевантном документацијом коју треба приложити, док је ставом 3 истог члана прописано да се захтеви за доделу станова у закуп на неодређено време подносе у року од 15 дана од дана објављивања огласа. Према ставу 4 истог члана по истеку рока од 15 дана, а најкасније у року од 30 дана, Комисија за стамбена питања дужна је да утврди и министарству достави предлог одлуке о давању станова у закуп на неодређено време, у складу са одредбом члана 3 став 1 и члана 4 овог правилника.

У конкретном случају, Одлука стамбене комисије од 4.12.2006. године донета је на основу предлога начелника Секретаријата унутрашњих послова у Београду, са позивом на Закључак Владе Републике Србије од 3.6.2003. године, тако што је стамбена комисија прихватила предлог као коначну листу првенства, те поступак наставила и окончала применом одредбе члана 61 Уредбе о решавању стамбених потреба изабраних, постављених и запослених лица код корисника средстава у државној својини.

Како је у време започињања поступка расподеле станова на снази био Правилник о становању од 31.12.1992.године са одређеним изменама од 10.1.2002. године, које је примењивало Министарство унутрашњих послова и којим Правилником је прописан начин утврђивања предлога за решавање стамбених потреба, а код чињенице да није извршено јавно оглашавање и позивање запослених лица да конкуришу, нити је спроведен поступак рангирања по основу утврђених критеријума, то је Одлука Стамбене комисије МУП-а од 4.12.2006. године донета у незаконито спроведеном поступку. Наиме, предлог за решавање стамбеног питања тужиоца је сачињен противно наведеним Правилником који је важио до ступања на снагу Уредбе, због чега нема места поништају одлуке Стамбене комисије Владе Републике Србије 10 број 360-77-07-1 од 15.10.2008. године у ставу првом диспозитива Одлуке, које је предмет оспоравања у овој правној ствари.

Такође, из исказа саслушаног сведока ББ утврђено је да је ранг листа сачињена 2000. године, односно 2001. године, да је направљен списак докумената који треба да се приложи, да је Стамбена комисија обишла запослене и након тога формирала ранг листу, која је окачена на огласну таблу, што значи да није испоштована процедура из члана 14 Правилника о становању у погледу објављивања на огласним таблама броја структуре и величине расположивих станова који се дају у закуп и место где се ти станови налазе, као ни у погледу објављивања огласа за решавање стамбених потреба на огласним таблама, а нису примењени ни критеријуми из члана 4 Правилника, што све овај поступак чини незаконитим.

На основу свега наведеног, то је првостепена одлука морала бити преиначена у

ставу трећем изреке ожалбене пресуде.

Супротно наводима жалбе тужене, правилно је првостепени суд одбио приговор стварне ненадлежности за поступање. Ово са разлога што је одредбом члана 24 став 3 Закона о уређењу судова (“Службени гласник РС” бр.10/2023) прописана надлежност основног суда у стамбеним споровима, па како је Први основни суд у Београду стварно и месно надлежан за поступање у овој правној ствари, то се исти није могао огласити стварно ненадлежним, због чега је као правилна потврђена одлука садржана у ставу првом изреке ожалбене пресуде.

Такође, чињеница да је у конкретном случају тужена Република Србија, не указује на недостатак пасивне легитимације, јер је Министарство унутрашњих послова орган Републике Србије, па самим тим, с обзиром да је оспорену Одлуку донела Влада Републике Србије, не постоји недостатак пасивне легитимације на страни тужене, што је у жалби истакла тужена.

Имајући у виду да је тужена успела у спору, преиначено је решење о трошковима парничног поступка, садржано у ставу четвртом изреке ожалбене пресуде и обавезан тужилац да туженој накнади трошкове парничног поступка и то: за састав одговора на тужбу и 1 образложен поднесак, износ од по 13.500,00 динара, за приступ на 9 одржаних рочишта, износ од по 24.000,00 динара и на 13 неодржаних рочишта, износ од по 12.750,00 динара, све укупно у износу од 408.750,00 динара, у складу са Тарифом о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката, важећој у време пресуђења.

Суд је обавезао тужиоца да туженој накнади трошкове другостепеног поступка и то: за састав жалбе у износу од 49.500,00 сходно одредби члана 165 став 2 ЗПП-а, а према важећој АТ у време пресуђења, крећући се у границама постављеног захтева.

Код изложеног, на основу одредбе члана 394 тачка 4, 401 тачка 2 и члана 165 Закона о парничном поступку (“Службени гласник РС”, 72/11...18/20), одлучено је као у изреци пресуде.

Председник већа-судија
Предраг Васић с.р.

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић**